

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **LIMITOO s.r.o.**, se sídlem Pivovarská 6, Rožnov pod Radhoštěm, zastoupeného Mgr. Markem Škrobánkem, advokátem se sídlem Stodolní 741/15, 702 00 Ostrava, proti žalovanému **Ústřednímu inspektorátu České obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2015, č. j. ČOI 109737/15/O100/4000/15/HI/Št, ve věci uložení pokuty,

t a k t o :

I. Žaloba, aby bylo zrušeno rozhodnutí České obchodní inspekce – ústředního inspektorátu ze dne 9. 11. 2015, č. j. ČOI 109737/15/O100/4000/15/HI/Št a rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého, se sídlem v Ostravě, ze dne 11. 9. 2015, č. j. ČOI 93723/15/4000, **se zamítá.**

II. Výše pokuty, uložené žalobci rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého, se sídlem v Ostravě, ze dne 11. 9. 2015, č. j. ČOI 93723/15/4000 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 11.

2015, č. j. ČOI 109737/15/O100/4000/15/HI/Št ve výši 580.000 Kč se snižuje na částku 400.000 Kč.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 8. 1. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. ČOI 109737/15/O100/4000/15/HI/Št ze dne 9. 11. 2015 (dále „napadené rozhodnutí“) a rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 9. 2015, č.j. ČOI 93723/15/4000. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006, o pohonných hmotách (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), kterého se měl dopustit tím, že podle zjištění ze dnů 3. 6. a 5. 6. 2015 v provozovně – čerpací stanici na adrese 739 51 Vojkovice, jako kontrolovaná osoba v postavení prodávajícího prodal dne 3. 6. 2015 motorové palivo, které nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, tj. požadavky na jakost a složení stanoveného prováděcím předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami. Pokuta mu byla uložena podle § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách ve výši 580.000 Kč; současně byl zavázán k náhradě nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím bylo žalobcovo odvolání proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, když nesouhlasí s výší uložené pokuty. Žalovaný ani správní orgán I. stupně nepřihlédli dostatečně k poměrům žalobce, který v roce 2014 vykazoval ztrátu a v roce 2013 měl zisk pouze 50.000 Kč. Uložená pokuta je proto likvidační. Dále nepřihlédl k následkům správního deliktu, které se žalobce snažil co nejvíce zmenšit tím, že poté, co bylo zjištěno, že prodávané palivo nesplňuje kritéria jakosti, zabránil dalšímu prodeji a prodané množství paliva tak bylo minimální, nadto jednorázovým natankováním nemůže dojít k poškození motoru vozidel, která nekvalitní palivo tankovala. Žalobce si nebyl vědom toho, že prodává nekvalitní palivo. K pochybení došlo na straně jeho dodavatele, k čemuž se jeho dodavatel správnímu orgánu I. stupně sám přiznal, a který předložil příslušné atesty, nic tak nekvalitě paliva nenasvědčovalo. Dále žalobce namítl, že nebylo zohledněno, že jde o první porušení povinnosti ze strany žalobce, který podniká již od 90. let. Nakonec namítl, že bylo porušeno jeho legitimní očekávání, že bude přistoupeno ke všem daňovým subjektům stejně. Žalobci je známo, že dne 11. 9. 2015 Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hlavního města Prahy v rozhodnutí pod č. j. 10/1106/14/11II. uložil společnosti Čepro a.s. za obdobné porušení povinnosti podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách pokutu ve výši původně 400.000 Kč, a k odvolání účastníka byla tato snížena na částku 150.000 Kč, přičemž jak deliktní jednání, tak závažnost

porušení vzhledem k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem byla téměř shodná; nadto, ČEPRO a.s. se mělo dopustit opakovaného porušení zákona o pohonných hmotách. V případě žalobce proto byla uložena pokuta neočekávaně a nepřiměřeně vysoká.

Pokud by soud dospěl k závěru, že zde nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí, navrhl žalobce moderaci uložené pokuty na částku 150.000 Kč, z důvodu, že se jednalo o první pochybení žalobce, které nezavinil, nemohl mu nijak předejít, přičemž k pochybení došlo na straně dodavatele. Částka 150.000 Kč by měla odpovídat pokutě, která byla uložena společnosti ČEPRO a.s. jak žalobce uvádí shora.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Výše uložené pokuty byla řádně odůvodněna. Správní orgán I. stupně se zabýval všemi kritérii pro její uložení danými ustanovením § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání a jeho následky, a řádně je vyhodnotil. Zabýval se rovněž majetkovými poměry žalobce a dostatečně odůvodnil, proč výši uložené pokuty nepovažuje za likvidační. Správní orgán I. stupně přihlédl ve prospěch žalobce jak k tomu, že se žalobce dopustil porušení zákona o pohonných hmotách poprvé, tak k tomu, že správní delikt nebyl spáchán úmyslně, bylo vzato v potaz přiznání dodavatele žalobce, že pochybil (vyjádření společnosti PLYNEX s. r. o. ze dne 30. 6. 2015). Ve prospěch žalobce bylo přihlédnuto i k tomu, že k věci přistoupil zodpovědně, ihned se snažil napravit závadný stav, a že se správním orgánem spolupracoval. Vyjádřil se rovněž k porovnávání případu správního deliktu ČEPRO a. s., který se od posuzovaného případu žalobce skutkově liší. U ČEPRO a. s. byl zjištěn nedostatek parametru bod vzplanutí, kde zjištěná hodnota 78°C nedosahovala stanoveného minima 94,5°C a obsah MEMK (pozn. soudu metylester mastných kyselin), kde zjištěná hodnota 93,1 % m/m nedosahovala stanoveného minima 94 % m/m. V případě žalobce byly zjištěny tři odchylky, u parametru MEMK bylo zjištěno 92,6 % m/m, oproti minimální 94% m/m, oxidační stabilita 110°C byla zjištěna 1,7 h (oproti minimální hodnotě 6,9 h) a součet sodík + draslík byl zjištěn 9,1 mg/kg, přičemž stanovené minimum je 7,1 mg/kg. Poškození vozidla v důsledku nedodržení parametru MEMK, ani bodu vzplanutí nehrozí. Naproti tomu, poškození motoru hrozí u nadlimitní hodnoty draslíku a sodíku a nižší oxidační stabilitě. Následky správního deliktu spáchaného žalobcem tak mohou být mnohonásobně závažnější, než následky správního deliktu řešené rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015 v případě ČEPRO a.s. Rozdíl ve výši pokuty odpovídá rozdílu závažnosti daných případů.

U nařízeného jednání oba účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

Skutkový stav mezi účastníky byl nesporný a krajský soud proto vyšel ze správního spisu a ze shodných skutkových tvrzení účastníků řízení a zjistil, že ve dnech 3. 6. a 5. 6. 2015 provedli inspektoři České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého, v provozovně žalobce - čerpací stanici na adrese 739 51 Vojkovice kontrolu, při které bylo zjištěno, že žalobce prodal dne 3. 6. 2015 motorové palivo FAME 100, které nesplňuje požadavky na pohonné hmoty

podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť nevyhovuje ve zkoušeném ukazateli jakosti kritériu

- zjištěná hodnota MEMK činila 92,6% m/m (stanovená hodnota je minimálně 94,0% m/m),

- oxidační stabilita 110°C, kdy zjištěná hodnota činila 1,7 h (stanovená hodnota je minimálně 6,9 h) a

- součet sodíku s draslíkem, když zjištěná hodnota činila 9,1 mg/kg (stanovená hodnota je maximálně 7,1 mg/kg),

tedy palivo nevyhovuje limitním hodnotám ČSN EN IS 14214+A1/2014. Celkem bylo zjištěno množství 4.808 litrů nevyhovujícího paliva v hodnotě 127.412 Kč, na které byl dne 5. 6. 2015 vydán zákaz dalšího prodeje. Žalobce dne 10. 6. 2015 nejakostní palivo vyčerpál a po kompletním vyčištění nádrže bylo dodáno nové palivo k prodeji. Žalobce předmětné nekvalitní palivo koupil od slovenské společnosti Plynex s. r. o., který dne 30. 6. 2015 vyjádřil omluvu za dodávku nekvalitního paliva a vysvětlil to tím, že autocisterna v důsledku poruchy stála s pootevřeným poklopem jedné z komor na přímém slunci, čímž došlo ke zhoršení kvalitativních parametrů.

Dne 4. 8. 2015 uložil ředitel České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého, příkazem žalobci pokutu ve výši 580.000 Kč a současně ho zavázal k náhradě nákladů řízení. Proti příkazu podal žalobce včas odpor. Následně správního orgán I. stupně rozhodl shora specifikovaným prvostupňovým rozhodnutím. Svě rozhodnutí o výši pokuty založil zejména na tom, že pohonná hmota nevyhověla ve třech zkoušených parametrech, přičemž ve dvou případech -hodnota oxidační stability a poměr draslíku a sodíku – se jedná o důležité ukazatele, jejichž nedodržení může vést k poškození palivového systému vozidla. Jako polehčující okolnost vyhodnotil správní orgán I. stupně to, že se jedná o první porušení zákona o pohonných hmotách žalobcem, že žalobce se správním orgánem I. stupně spolupracoval a přistoupil k celé věci zodpovědně. Uložená pokuta podle správního orgánu I. stupně v sobě nese nezbytný sankční i preventivní prvek a svoji výší odpovídá zásadě přiměřenosti používané ve správním trestání.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný odvolání, ve kterém vyjádřil nesouhlas s výší uložené pokuty. Správní orgán I. stupně podle žalovaného nezohlednil rozsah škody, která mohla v důsledku nevyhovujícího motorového paliva FAME 100 vzniknout, dále nepřihlédl k majetkovým poměrům žalobce, který byl v roce 2014 ve ztrátě 2.619.000 Kč a za rok 2013 vykázal zisk společnosti 50.000 Kč, což dokládal příslušným výkazem zisku a ztrát a rozvahou ke dni 31. 12. 2013 a 31. 12. 2014. Podle názoru žalobce se tak jedná o pokutu likvidační. Dále podle žalobce správní orgán I. stupně nedostatečně zohlednil to, že žalobce svým jednáním pochybení nezavinil, nespáchal je úmyslně, nebo dokonce se ziskovým úmyslem, naopak vyšel z prohlášení svého dodavatele, na kterého se spolehl. Dále nebylo zohledněno to, že žalobce nikdy neporušil zákon.

Z žalobcem předložené z rozvahy ke dni 31. 12. 2014 vyplývá, že žalobce měl oběžná aktiva ve výši 41.785 tisíc Kč, z toho zásoby v hodnotě 19.415 tisíc Kč, krátkodobé pohledávky 16.683 tisíc Kč a krátkodobý finanční majetek 5.687 tisíc Kč (na účtech měl žalobce 7.724 tisíc Kč a v penězích 3.963 tisíc Kč). Žalobce využíval

cizích zdrojů ve výši 48.749 tisíc Kč, z toho krátkodobé závazky činily 36.253 tisíc Kč a krátkodobé bankovní úvěry 4.750 tisíc Kč. Dlouhodobý majetek činil 10.856 tisíc Kč a dlouhodobé závazky 472 tisíc Kč, dlouhodobé bankovní úvěry 6.600 tisíc Kč. Ke dni 31. 12. 2013 měl žalobce zásoby v hodnotě 20.842 tisíc Kč, krátkodobé pohledávky 19.550 tisíc Kč a krátkodobý finanční majetek 7.593 tisíc Kč (na účtech měl žalobce 4.144 tisíc Kč a v penězích 3.449 tisíc Kč); krátkodobé závazky činily 39.204 tisíc Kč a krátkodobé bankovní úvěry 4.750 tisíc Kč.

O odvolání žalobce žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Česká obchodní inspekce, inspektorát Středočeský a Hlavního města Prahy, dne 11. 9. 2015 uložil pokutu ČEPRO a.s. ve výši 150.000 Kč, která byla na tuto částku snížena z původní výše 400.000 Kč. Společnost ČEPRO a.s. se dopustila správního deliktu podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách tím, že prodávala pohonnou hmotu FAME bio diesel B100 neodpovídající ČSN EN 14214 v ukazateli bodu vzplanutí PM, neboť zjištěná hodnota 78°C nedosahovala stanoveného minima, má 94,5°C a obsah MEMK, kde byla zjištěna hodnota 93,1% m/m nedosahovala stanoveného minima 94% m/m (při zahrnutí nejistoty měření).

Podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonnou hmotu podle § 3 odst. 1.* Podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, *pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a český technickými normami.*

Podle § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách, *za správní delikt se uloží pokuta do 5.000.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. b), c) nebo d) nebo odst. 4 písm. d) nebo g).* Podle § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, *při určení výměry pokuty právnícké osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.*

Mezi účastníky je sporná pouze výše uložené pokuty. Žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl k poměrům žalobce, a to ve smyslu likvidačního charakteru uložené pokuty. Korektiv zákazu likvidačního charakteru uložené pokuty vyplývá z ústavního pořádku České republiky, který toto kritérium klade na správní trestání, jak dovodil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. V tomto rozhodnutí vyložil, že správní orgán musí vždy přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty, kterou se rozumí sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost, či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost. Žalovaný se možným likvidačním charakterem uložené pokuty v napadeném rozhodnutí zabýval a dovodil, že žalobce bude schopný hradit své běžné provozní náklady, neboť z porovnání krátkodobých aktiv a krátkodobých pasiv ke dni 31. 12. 2014

vyplývá, že aktiva mírně převyšují pasiva o 782.000 Kč. V roce 2013 byla situace lepší, kdy krátkodobá aktiva odvolatele převyšovala krátkodobá pasiva o 4.031 tisíc Kč. Nic proto nenasvědčuje tomu, že by měla být výše uložené pokuty pro odvolatele likvidační.

S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Pro posouzení toho, zda uložená pokuta naplňuje kritérium likvidačního charakteru, je rozhodující celková finanční situace pachatele správního deliktu, nikoliv pouze to, že žalobce vykázal za rok 2014 ztrátu a za rok 2013 pouze malý zisk. Tyto ukazatele svědčí vskutku pouze o úspěšnosti žalobcova podnikání, nikoliv o jeho schopnostech pokutu zaplatit. Podstatné je, zda žalobce má dostatečný volný majetek k jejímu zaplacení. Žalovaný své dokazování správně zaměřil k zjištění těchto okolností, se závěrem, že krátkodobá aktiva převyšují krátkodobá pasiva, což je ukazatel nejdůležitější, neboť z něj se odvíjí možnost žalobcem poté, co zaplatí své krátkodobé závazky, generovat prostředky na úhradu uložené pokuty. Žalovaný rovněž upozornil žalobce na možnost požádat o povolení splátek ve smyslu ustanovení § 156 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu. Krajský soud tak uzavřel, že uložená pokuta nemá likvidační charakter a tato žalobní námitka není důvodná.

Dále žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil následky správního deliktu. Následky spáchání správního deliktu jsou kritériem, které pro určení výměry pokuty předpokládá shora citované ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách.

Žalovaný se následky správního deliktu, jeho závažností a způsobem spáchání zabýval. Poukázal na parametry jakosti paliva, od kterých se žalobce odchýlil, s tím, že odchylku vyhodnotil jako závažnou, neboť může mít za následek poškození motoru. Žalovaný přihlédl i k tomu, že v případě nedodržení parametru obsahu sodíku a draslíku jde o odchylku sice obecně závažnou, neboť může vést k poškození palivového systému vozidla, nicméně v posuzovaném případě byla odchylka nízká, a tedy nízké riziko, že k uvedenému následku dojde, což naopak svědčí ve prospěch žalobce. Rovněž tak žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce se správním orgánem I. stupně spolupracoval a bezprostředně poté, co byl prodej nekvalitního paliva zjištěn, přistoupil k řešení situace zodpovědně. Podle názoru krajského soudu i v tomto případě žalovaný přihlédl ke všem kritériím vyplývajícím ze ustanovení § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, s jejichž hodnocením se krajský soud ztotožňuje, a ani tato námitka žalobce není důvodná.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nezohlednil, že jde o první porušení jeho povinnosti, že nejednal nedbale a nemohl nijak ovlivnit skutečnosti, které vedly k prodeji nekvalitní pohonné hmoty. Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalovaný se přesně těmito kritérii při uložení výše pokuty zabýval, když přihlédl k tomu, že jde o první porušení zákona o pohonných hmotách ze strany žalobce a tuto skutečnost shledal jako polehčující okolnost na straně žalobce. Rovněž přihlédl k tomu, že se k odpovědnosti za nekvalitní palivo přihlásila společnost Plynex s. r. o. tedy, že správní delikt nebyl spáchán úmyslně, ani v zjištěném úmyslu. Nicméně je nutno zdůraznit, že odpovědnost za správní delikt podle § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách je odpovědností objektivní, která nevyžaduje zavinění, a na

odpovědnost žalobce nemá vliv, že k poškození pohonných hmot došlo pravděpodobně na straně dodavatele. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 9. 2. 2011, č. j. 1 As 112/2010-52, popř. č. j. 10 As 167/2015-35 ze dne 1. 9. 2016.

Nakonec žalobce namítl, že bylo porušeno jeho legitimní očekávání, že ke všem pachatelům správního deliktu bude přistupováno stejně, a to s ohledem na shora specifikované rozhodnutí žalovaného vůči společnosti ČEPRO a.s. Žalobce tuto výtku nevznnesl v odvolacím řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaný tedy nemohl v rozhodnutí na ni reagovat. Jde přesto o přípustnou žalobní námitku, neboť správní řízení o správním deliktu není koncentrováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 136/2012 – 23 z 27. 11. 2012) a není tak v tomto směru koncentrován ani rozsah v žalobě tvrzených skutečností; jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2008, č. j. 7 As 54/2007-62, je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Projednání této námítky v soudním řízení tedy nic nebrání a krajský soud k ní uvádí následující: Správní orgán při ukládání pokuty za správní delikt postupuje podle volného správního uvážení, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon vymezuje. Správní orgán přitom dbá na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankcí je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principy individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007-48). Pro splnění přiměřenosti sankce je nezbytné, aby bylo vůči pachatelům postupováno v obdobných případech stejně. Za situace, kdy žalovaný rozhodl vůči dvěma subjektům - žalobce a společnosti ČEPRO a.s. v obdobném případě značně odchylně, kdy žalobci uložil pokutu ve výši 580.000 Kč a společnosti Čepro a.s. ve výši 150.000 Kč, pak zjevně vybočil ze zásady přiměřenosti správní úvahy. Tyto odchylku nelze odůvodnit následky jednání obou subjektů s tím, že následky v případě žalobce mohly být závažnější – v případě žalobce byl sice porušen parametr, který mohl vést ke vzniku usazenin a tím k poruše motoru, jednalo se však pouze o jeden parametr, když druhý, sice rovněž potenciálně závažný (poměr sodíku a draslíku) byl v tak malé odchylce, že k němu žalovaný jako k závažnějšímu nepřihlédl, a žalobce se vytýkaného jednání dopustil poprvé, čímž je nebezpečnost závažného následku snížena; společnost ČEPRO a.s. přitom porušila zákon o pohonných hmotách opakovaně. Je nutno přihlídnout i k tomu, že společnost ČEPRO a.s. je jedním z velkých prodejců pohonných hmot, jejíž jediným akcionářem je Česká republika a.s, což jsou skutečnosti obecně známé, žalobce je naopak běžný prodejce pohonných hmot. Dopad uložené pokuty tak nepochybně bude u obou subjektů jiný. Uložená pokuta je z tohoto hlediska zjevně nepřiměřená.

Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce je sice nedůvodná, neboť žalobní námitky – s výjimkou poslední - soud důvodnými neshledal, a proto ji podle § 78 odst. 7 zák. č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (výrok I.). Jsou však splněny podmínky pro moderaci uložené pokuty podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jak žalobce požadoval. Krajský soud výši uložené pokuty proto moderoval, přičemž nevyhověl návrhu žalobce na její snížení na 150.000 Kč, jak tomu bylo v případě ČEPRO a.s., neboť by v tomto případě byla porušena zásada individualizace správního trestání s ohledem na následky jednání, které jsou v případě žalobce závažnější (s ohledem na porušení parametru oxidační stability) a pokutu uložil ve výši 400.000 Kč, jak tomu bylo před snížením uložené pokuty společnosti ČEPRO a.s. v odvolacím řízení, čímž je dostatečně zohledněn možný následek žalobcova jednání jak s ohledem na závažnost zjištěné odchylky, tak na to, že se tak stalo u žalobce poprvé, tak i zásada ukládání pokut tak, aby nedocházelo k neodůvodněným rozdílům. Tím došlo podle názoru krajského soudu k napravení jediného žalovaným chybně zohledněného kritéria při ukládání pokuty, a to její přiměřenosti a současně individualizace, když ostatní kritéria byla vyhodnocena správně (výrok II.)

Výrok o náhradě nákladů řízení vyplývá z porovnání úspěchu a neúspěchu žalobce a žalovaného, které jsou na obou stranách stejné. Žádnému z účastníků řízení proto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, čemuž odpovídá i výrok III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 29. listopadu 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu